

ли му се радва малкото ми братче! Да мога да го заваря във къщи, бихъ го помолил да ми посвири!

Сашко не можа да завари този денъ обичния си учителъ във къщи, но затова той го видѣ въ деня, когато донесе на братчето му една съвсемъ нова тричетвърти цигулчица. Това бѣ цѣлъ празникъ за семейството. Майката триеше насълзенитѣ си очи съ края на своята престилка и повтаряше все едни и сѣщи думи отъ смущение и радостъ: „Господинъ учителю, какъ ще ти се отплатимъ, какъ ще ти се отплатимъ, господинъ учителю?“ Дветѣ братчета не смѣха да се допратъ до цигулката, а я гледаха отдалечъ и примираха отъ радостъ.

Стариятъ учителъ престана да навестява вече училището, защото той бѣше много заетъ сега. Цѣлото му внимание бѣ съсредоточено въ това даровито дете — братчето на Сашка. По нѣколко часа на день той прекарваше въ тази малка къщица всрѣдъ полето, ту огръна изцѣло отъ слънцето, ту шибана безмилостно отъ вѣтроветѣ, ту затрупвана отъ прѣспи.

Днитѣ и месецитѣ отминаваха бързо, и малката ржчица на сашковото братче се научи да държи тази таинствена ржчица — лжкѣтъ и да извлѣча чрезъ нея най-вълшебни звуци

отъ цигулката.

И когато по-късно стариятъ учителъ видѣ своя ученикъ, съ сжщата малка цигулка въ ржка, изправенъ предъ многолюдна публика, която му ржкоплѣскаше бурно, сълзи на умиление и радостъ замѣглиха очитѣ му.

Калина Малина